

3201

9

44

UNIVERSITY COLLEGE S.J.
M/ASTRICT

3201944

062406396
UNIVERSITEIT MAASTRICHT
UNIVERSITEIT MAASTRICHT

18

Handwritten scribbles

UNIVERSITEITSBIBLIOTHEEK UM

06275505

HET
SELDZAEM LEVEN,
EN
WONDERLYCKE DOODT
VAN DEN
H. ALEXIUS,
OORSPRONCK DER ALEXIANEN.

(GESEYT)

CELLE-BROEDERS.

By een vergadert uyt verscheyde geloof-weerdige Autheurs.

1711.

Op de Verheffinghe van sijnen Iaerlijckschen
Feest-dagh, Geviert, den 17. July.

JAER-SCHRIFT.

GEEFT AEN ALEXIO HOOGEN LOF.

MAER ALDERHOOGHST AEN I

ENGELS HOEF.

BIBLIOTHEC
COLLEGIUM
TRAJECTENSE

TOT MAESTRICHT,

By LAMBERT BERTHE, Stadts-drucker, en Boeck-
verkooper, tegen over de PP. Predick-heeren, 1711

TOE-GE-EY GENT

Aen den Eerweerdigen

HENRICUS KERCKHOOF'S

PROVINCIAEL DER ALEXIANEN,

E N D E

PATER DES CONVENTS VAN MAESTRICHT.

E N

Aen de Eerzame Oversten des andere Elf
Provinciale Conventen, de welke zyn:

Br: FRANCISCUS MELIS, Pater tot Loven.

Br: GUILLIELMUS DE NEEF, Definiteur
van Brabant, en Pater tot Brussel.Br: FRANCISCUS BEERNAERTS, Pater tot
Antwerpen.Br: FRANCISCUS van CREYNHEN, Pater tot
Mechelen

Br: JOANNES PATROONS, Pater tot Diest.

Br: FRANCISCUS ANTONIS, Pater tot Lier.

Br: NICOLAUS SMEEDTS, Pater tot Luyck.

Br: CORNELIS MEERMANS, Definiteur van 't
Luyckx, en Pater tot S: Truyen.

Br: PETRUS NEEFS, Visitator, en Pr. tot Thienen.

Br: HUBERTUS JACOBS, Pater tot Hasselt.

Br: ANTONIUS HAGHEMAN, Pater tot Brugge.

E N NEEFENS DESE,

Aen de gansche Vergaderinge der voornaemde
Provincie; aen welckers Ieder Respectieve Kerc-
ke, op den Feest-dagh van den H: ALEXIUS,
nieuwelinghs van *Rome*, vergunt is een Jaer-
lijckschen VOLLEN AFLAET, voor alle
Christi Geloovige.

GODT-

GODY-MINNENDE RELIGIEUSEN,

*P de Woorden van de Eeuwige Waer-
heyt (Joan. 13.) Ick hebbe U-Lie-
den een Exempel gegeven, op
dat (gelijck als ick gedaen hebbe)
Gy-lie ook soo doen soude, soo
stelle ick dese 8. Overleggingen.*

1. CHRISTUS was den Eenigen Sone van den Alder-
hooghsten. En nochtans, hy heeft op der Aerden ge-
leeft onder den Deck-mantel van den Soon van eenen
Timmerman.

En den H. Alexius was den Eenigen Sone van
Euphemianus, den Eersten Raedts-Heer van den
Keyser. En nochtans, hy heeft met de Menschen ge-
leeft onder den Deck-mantel van eenen behoefstigen
Bedelaer.

2. CHRISTUS, door sijn Boven-natuurlijcke Daden, en
om sijne meer als Menschelijcke Mirakelen, wierdt tot
Coninck bestemt van alle de Inwoonders van Judéen.
Maer hy heeft de Steden verlaeten, vluchtende naer
een Hoogen Bergh, om dese Weerdigheyt noyt te
bekomen.

En den H. Alexius, om sijne uyt-gesonderde Deugh-
den, en, om sijne (door een Hemelsche Openbaringe)
bekent-gemacckte Heylighheit, wierdt tot Eer-Bewij-
singhe bestemt van alle de Inwoonders van Edessa.
Maer hy heeft dese Stadt verlaten, treckende naer
een vrent Landt, om dese Eere noyt te genieten.

3. CHRISTUS, op de volle Zee, ten Tjde van een
chrickelyck Tempeest, in een Schipken ontrent de
Haven

Haven van Genezareth zynde, was heel gerustelyck slapende.

En den H. Alexius, op de schuymende Baeren, ten tijde van een schroomelyck Onweder, in een Schip ontrent de Haven van Hostien wesende, sat heel gerustelyck met Godt bekommert zynde.

4. CHRISTUS heeft den Tydt van 33. Jaeren geleest als eenen Fremdelinck, en aen de meeste Menighste der Menschen onbekent gebleven, daer hy was van oneyndelycke Weerdigheyt.

En den H. Alexius [behalvens de 17. Jaeren van sijn jonckheyt] heeft noch twee-mael 17, dat is, 34 Jaeren, geleest als eenen Pelgrim, en aen alle Menschen onbekent gebleven, daer hy was van een Doorluchtige Familie.

5. CHRISTUS wierdt vermaent door de Berweegh-redenen van sijn Apostelen en van sijn Discipelen, sich niet langher onbekent te laeten aen de Wereldt. Maer, hy antwoorde opentlyck voor alle-gader: Mynen Tijdt is noch niet gekomen.

Enden H. Alexius wierdt verweckt door de Tranen van sijn Bruydt en van sijn Moeder, sich niet langher verborgen te houden voor de Vrienden. Maer, hy sprack inwendigh in het Herte: Mynen Tijdt en is noch niet verschenen.

6. CHRISTUS, in het Huys van Cayphas, heeft van sijn eygen Schepselen beschimpt, verstooten, en veracht geweest, 't ghene hy met de aldermeeste Sachtmoedigheyt seer geduldelyck heeft verdragen.

Enden H. Alexius in het Huys van sijnen Vader, heeft van sijn Eygen Knechten mishandelt, versterken, en begeekt geweest, 't gene hy met een aldersachtmoedighste Verduldigheyt heeft onderstaen.

7. CHRISTUS , stervende , en hadde soo veel niet daer by sijn Hooft op konde rusten.

En den H. Alexius , stervende , lagh op de Bloote Aerde.

8. CHRISTUS , die nu soo lanck aen de Wereldt hadde verborgen geweest , en is maer eerst naer syn Doodt gekent geworden van den Hondersten Man , voor den waerachtigen Sone van GODT.

En den H. Alexius , die nu soo lanck aen de Vrienden hadde verborgen geweest , en is maer eerst naer sijn doot kenbaer geworden aen de Huys-genoten , voor den Wettelycken Sone van Euphemianus.

En b'halvens dit. In Ootmoedigheyt , in Strengigheyt , in Lijdsaembeyt en meer ander Deughden , heeft hy soo over-een-comende geweest met den Bruydegom van sijn Ziele , dat hy met recht moght roepen , gelijk den Leeraer der Heydenen tot die van Galatien (2 Cap) Ick leve : immers , ick en leve niet , maer Christus leeft in my.

Uyt allegaer dese Overleggingen , soo oordeele ick (Deught-yverige Religieusen) dat uwen H. Vader Alexius volle recht heeft om U L. met het Vat der Uytverkorentheyt (1. ad cor. 4.) aen te spreken op dese Manier : Fratres in CHRISTO JESU per Evangelium ego vos genui. Rogo ergo vos : Imitatores mei estote , sicut & ego CHRISTI.

Broeders , ick hebbe U-Lieden door het Evangelic alle-gader gebaert in CHRISTO JESU. Overfulcx , ick bidde U , Weest all' te zaemen myne Navolgers , gelijk als ick den Navolger hebbe geweest van CHRISTUS.

En om de baen tot dese Na-volginge aen U E:
te openen, soo stelle ick iet, het welcke is

BE M E R C K E N S W E E R D I C H.

Het Leven van den H. ALEXIUS heeft verdeylt
geweest in dry Deelen.

De Eerste 17 Jaeren heeft hy overgebracht in de Op-
groeyinge onder de Vrienden: In de Leer-Jaeren, Goede
Zeden, Onderdanigheyt, en andere Godtvruchtighe
Oeffeningen. Hebbende altijt Opsicht op dese Woorden:

VAN JESUS SOET.

COMT ALLE GOEDT.

De Tweede 17. Jaeren zyn voor by gegaen in het
Af-wesen van sijn Ouders: In het besoecken van H.H.
Plaetsen, (gelegen in vremde Landen) in Aermoede,
en in het Derven van allen Troost en Geselschap
der Menschen. En daer hadde hy voor Oogen dese Be-
weegh-reden,

IN'T EENSAM EEN.

WERCKT GODT ALLEEN.

De Derde 17 Jaeren heeft hy onbekent geleest in
het Huys van sijnen Vader: Alwaer hy (soo door het
Verdragen van Druck, van Lasteringen, en van
Versmaetheden, als door het Uytstaen der pijn-
lijke Clachten van sijn Bruydt, van sijn Moeder, en
ander Vrienden) heeft verdient van Godt te ver-
weruen den Tijd en de Gratie om sich te bereyden tot
een Salige Doodt. Volberdende met alle sijn Zinnen
in dit Gepeys.

MET GODT OPRECHT TE STERVEN
IS ALLES TE BE-ERVEN.

O *P de selve Wijse (Godt-Soeckende Religieu-
sen) soo moet uw' Leven verdeylt zyn in dry
Deelen.*

*Het Eerste Deel sullen wy laeten het gene dat in de
Wereldt (voor het Ingaen van de Religie) is ver-
dwenen.*

*Het Tweede behoorde te zyn diën Eersten Yver ende
Grondt-Steen van het Geestelijck Leven , 't welck
van U E. geleyt is in de Beginnende Iaeren van desen
Religieusen Staet.*

*Maer , Het derde moet wesen de Bereydinge tot
een Salige Doodt , die met Liefde en Vierigheyt te
vercrigen is , gelijk den H. Alexius die met Liefde
en Vierigheyt heeft vercregen : den welcken dagelijcx
met den gecroonden Propheet (Ps. 38.) in den Mondt
badde , Concaluit Cor meum intra me : Et in
Meditatione mea exardescet Ignis.*

*Mijn Herte is heet geworden binnen my. En
in myn Gedachtenisse sal het Vyer Branden (te
weten) het Vyer van de Liefde. Immers , met Twee
Woorde : Hy seyde dagelijcx*

1^e **E X A R D E S C A M C H A R I T A T E .**

2^e **I C K s a L V Y E R I G H b r a n D e n I n D e L I e f D e .**

Soo dat van Hem getuyght wierdt:

S A N C T O F L A G R A N S A M O R A D E R A T A L E X I O .

Aen Alexio verheven
Was een Liefde-Brandt gegeven.

Over-

O Versulcx dan: Wilde sijne oprechte Navolgers
 wesen? Bidt Godt alle Daghe, en seght metter
 Herten (neffens den genen die dese weynige Linien
 in Rijm gestelt heeft)

**In Del Charltate perenni
 arDesCat**

SPIRITUS ARDENS.

[*Dat is te seggen*]

ons' brandt-geest t'aLLen tY'
 In LIefD' VersLonden zY.

TOT

TOT DEN LESER.

hebt op DIt WerCk
het ooge-MerCk.

ALL' wie dit Boecxken kryght in d'Handt,
En laet uw' Zinnen noch Verstandt
Niet spelen op de Letter-konst,
Maer op de recht en suyver Jonst
Met welcke dat het is gemaekt:
Daerom, dat Niemandt dit en laekt.
Den Schrijver, die (door Vlaemisch Gedicht)
Dit Boecxken stelden in het licht,
En hadd' geen ander Ooge-merck,
Dan dat dit Cleyn, maer Vruchtbaer Werck
Sou door een rypigh Overdacht
(Gelijck een goeden Leser placht)
Geholpen wesen naer den schijn,
En laeten Dichten, Dichten zijn.
Men weet wel hoe 't met Dichten gaet
Als't voor een ieders Oogen staet;
Den eenen prys'et: d'ander niet.
Een Derden comt; hadd't sus geschiet,
Het waer veel nutter soo my dacht:
En dus het Boecxken wordt misacht.
Maer die wat wyser wesen wil,
Die houdt sijn Mondt en Lippen stil,
En overweecht met diepen Zin,
Dat daer steekt deughdig voordeel in.

Dit Leven wordt hier niet verhaelt,
 Op dat men naer de Rymen taelt,
 Maer op dat, door het lesen, wert
 Tot Godt getrocken Ieders Hert:
 Of anders 't is al niet een zier,
 Het geen gestelt wort op Papier.
 Al schreef-men hēe jaeren lanck,
 En dat den Rym alsulck een klanck,
 En dat elck Woordt soo groote Cracht
 Kost hebbē als oyt Mensch bedacht,
 Is't dat den Leser maer besiet
 De Rymen, en den Inhoudt niet,
 't Is al verloren wat men doet.
 Daerom, houdt dese Lees' voor goet:
 Aenveert dit Boecxken tot een Baen
 Waer langhs men b' hoorde hēn te gaen.
 Want, sonder Lyden en Verdriet
 Gerækt-men in den Hemel niet.
 Dus, Leser, treckt hier uyt uw' Vrucht,
 't Sal wesen tot uw' Ziels genucht.

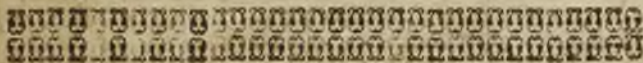
het zeLDsaem LeVen , In 't kort besChreVen.

Comt Nederduytsche Schaer: Comt menschen aengetreden
 Comt all' wie deugt ombelst: Comt Minnaers vande zedē.
 Comt Roomsche-geloovigh Volck: De Werken oec slaet
 Van een jonck Edelman, die't all' om Godt verlaet.
 Voor eerst, sal d' Edel Stam (Doerluchtigh en Verheven)
 Van desen jongelinc hier wesen aen-geschreven
 Daer hy uyt komen is. Daer naer, Hoe dat hy heeft
 Van in sijn eer'te jeught en jonckheyt wel geleest.
 Ten derden, hoe dat hy bedwongen was te Vrouwen,
 En even het Geniet van sijne Bruydt gingh schouwen,
 Oock van sijn Moeder, en sijn Vaders Huys en Landt:
 En hoe hy all' sijn Goet aen d'armen gaf te pandt.
 Ten vierden, sullen wy't Gesucht en Klachten hooren
 Van d'Eygen Bruydt, die hadd' haer tweede Ziel verlooren.
 Voor 't Vyfd: salmen sien, hoe dat hy heeft veracht
 Pomp, Rijckdom, Roem, en Staet, Eersucht, en Ydel Pracht.
 Tot Roomen sal hy (in het Selde) weder komen,
 Alwaer hy (onbekent en vreemt) wordt aen-genomen
 Van sijnen Vader self. O Goddelijcke Macht!
 Hoe Zeldsaem is uw' Liefd', hoe wonder uwe Cracht!
 Voor 't Zevente, soo dient hier in het cort beschreven
 De Strafheyt, Spyt, en Leet, het gene wierdt bedreven
 Aen desen Dienaer Godts, door Knechten van het Huys,
 Lackeyen, Pagiën: voor hem een millig Cruys.
 Het Achtste sal aen ons gelijk een Spiegel wesen,
 Of als een Nutte Less', waer uyt wy konnen lesen,
 Hoe dat een Christen-Mensch sijn altyt draeghen moet
 In Laster, Haet, en Nydt, Versmaetheyt, Tegenspoet.

Het Negenste sal aen een jegelyck verclaren,
 Hoe wonderlyck dat Godt sijn Doot quamp openbaren.
 Dus sal het Thientte zyn 't Verhael van sijne Doodt:
 En't Elfste, Het Beclagh van sijne Ouders Noodt.
 Ten Letten salmen sien, hoe dat hy wordt begraeven
 Met volle Heerlyckheyt: En, met wat groote Gaeven
 Dat Godt hem heeft begaeft naer een gemenschte Doodt.
 Hier hebt gy in het kort, waer toe elck wordt genoodt.

Jaer-Wissenden Inhoudt.

In LIEFD' en LYDEN
 staet aL 't VerbLYDEN.

I. §.

Voorts-kOMste,
 en DoorLUCHtIgh gesLaghte.

ALs *Innocentius*, den eersten van die Naeme,
 Door Godt was uyt-gekipt, als teenemael bequaeme
 Te welen't Opper-hoofd der Roomsche Christi Kerck,
 Om op des duyvels List te hebben't Ooge-merck.
 En als *Honorius* Roomsch Keyser was gekoren,
 Uyt *Theodosius den Grooten* (Eerst-geboren)
 Tot Welltant van het Rijk; was in de Roomsche Stadt
 Een rijk en machtigh Heer, die menigh Goet besat.
EUPHEMIANUS was 't, die met seer Edel Vrouwe,
 Die *Agles* wierdt genaemt, was g'hecht in vaste Trouwe:
 Doch (volgens Godts Bestier) Onvruchtbaer menig jaer,
 Waerom men pyn aen't Hert in d'Ouders wiert gewaer.
 Want, denckt, en wederdenckt dē eyfch van veele Menschen
 Aen wie *Fortuna* geeft all' wat sy connen wenschen,
 't Is Ongenucht in't Huys van Adelijcken Bloet,
 Alwaer geen Soon en is, daer 't Huys op steunen moet.

Door

Door yver menighmael tot d' Echte Vrucht genegen,
 Soo poogden sy gestaagh den Hemel te bewegen
 Door Vasten, door Gebedt, door menig deughdig Werck,
 Het welck Volftandigh was, Geduerigh, ende Sterck.

* Gelijck als *Elcana* en *Anna* voortyds deden,
 Die eenen *Samuël* verwierven door Gebeden.

EUPHEMIANUS Huys stondt open, t' allen Ty,

Voor Weezen, Weduwen, voor Armen wie het zy.

Den Hooghten Loonder, * Godt [seght David] heeft
 dees Wercken,

En dees oormoedige Gebeden gaen aen-mercken.

Jae: * *Saligh is den Man* (aldus hy ons verweckt)

Die den behoefrigen en 't Arme Volck aen-treect.

Dus heeft den Milden Heer hun eenen Soon gegeven
 (Gelijck als *Samuël*) heel wonder in sijn Leven.

Een Sone des Gebedts, een Soon van Traenen-vloet,

ALEXIUS met Naem, vol Deughden oversoet.

De Ouders zyn besorght in hem te doen beginnen

Des Heeren soete jock van jonghs af te beminnen.

Noch wesen een Kindt, bewees (tot ieders Vreught)

Dat hem den Hemel hadt vercoren tot de Deught.

Ia, door sijn Stichtbaerheyt, en Zeldsaem wonder Leven,

Soo schein hy niet een Mensch, maer Engel hoog verheven.

En wie verwondert dit? Sijn Vader hadd' gedaen

Aen 't Arme Volck soo veel, als iemant can bestaen

Aen eyghen Kinderen. Hier door wierdt hy gevonden

Soo weerdigh by den Heer, dat Godt hem heeft gesonden

Een Soon die Engelsch was, tot een verdiende Loon,

Die op den Candelaer voor Ieder staet ten Thoon.

* 1. Reg. I. * Ps. 101. * Ps. 40.

IonCKheYt, enDe VoortganCK Der groeYenDe Iaeren.

MEn fagh van Kintsheyt af, dat hy sich ginck besteden
 Töt Deught en Werenschap, tot Christelijcke zeden.
 Soo dat hy niet en hadd' van Kinderlijcken Aert,
 Dan dat sijn Grooten Geelt noch weynigh was bejaert.
 Ja, Hy was nauwelijcx sijn kleyne Wiegh ontsprongen
 En Kinderlijcken Bandt; of heeft (als onbedwongen)
 Begonst, gelijk een Ziel die hier geen Rust en heeft,
 t'Onspringen 's Wereldts Wiegh, die valsche Ruste geeft.
 Hy (die schier onbequaem sijn Ouders was te kennen,
 En die tot Spreken sich noch qualijck kost gewonnen)
 Scheen, eer den Tyt daer was, te kennen eenen GODT,
 En, vol van Minfaemheyt, te volgen sijn Gebodt.
 Meyndt iemandt dat hy was geneyght tot Ydel Masten,
 Alwaer de Lofse Jeught gewoon is in te vallen?
 ΔNeen: Sijn wacker Oog stondt stadig vast gētegh
 Op GODT, om all' te doen wat Christi Schole leent.
 *Hy Groeyde vol van Deught, en (soo als Lucas seyde,
 Van Jesus t' Soete Kindt; het welck sijn Leven leyde
 In Jeught en Werenschap, en gunste by den Heer,
 En by de Menschen oock) wiert deugdig meer en meer.
 Nu zynde Ses laer oudt, een ieder konde mercken
 Her Zedelijk Verstant't welk vroeg in hem ginck wercken.
 De Sorgh van d'Ouders was, dat hy, op Tydt en stondt,
 Door School en Leerfaemheyt sou krijgen valten grondt:
 Niet om Gewin te doen van wereldlijke Goeden,
 Maer om sijn Edel Ziel in Wijsheyt op te voyden;
 Het geen men wenschen mocht dat d'Ouders (altijt aen)
 Soo forghden dat hun Soons in-volghden dese Baen.
 Gedachtigh wesende wat Salomon eens seyde
 (Die dit soo goet Begin met Zinnen overleyde)

*Gelijck

* *Gelijck een jonghman in sijn jonckheyt heeft gedaen,
Wanneer hy Ouder wordt sal oock die wegen gaen.*

Als nu ALEXIUS ontrent dry volle Iacren
Geschölc hadd', was hy in de Leersaemheyt ervaren :
Dies wierdt hy Philosooph. Daer naer is ingeleydt
De Goddelijcke Schöol, het Hoofst der Wetentheydt.

Strax was hy soo geleert (mits Godt hem hadd' gegeven
Seer levende Verstandt) dat hy nu wierdt verheven
Verr' boven d'andere, daer hy mē Schole gonck,
Al of des Hemels Geest in sijn Gedachten honck.

Hy liet (door Wetenschap, en Deughden uyt-gelesen)
Claer blijcken wat dat hy noch metertyd sal wesen.

Een Ieder minde hem : een Ieder gaf hem d'handt :

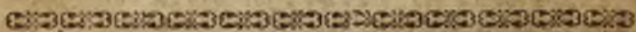
D'een prees den Edeldom : een ander het Verstandt.

Den eenen wierdt beweeght aenmerckende sijn Zeden,
En elck was seer gesticht in sijn Manierhekheden.

De spraeck ginck in de Stadt, tot *Romen* over al,

* *Wat Kindt meynt gy dat dit ten lesten wesen sal?*

* *Prov. 22. * Luc. 11.*

III. §.

HY eCHT sIgh Met RUFFINA,
en sCHeYt Daer naer af.

S Oo wie met rijp Gedacht, en diep-gegronde Reden,
De groote Goertheyt Godts, en all' sijn Wonderheden
Hier in ALEXIUS met Zinnen overleyt,

Sal roepen over-luyd', 't gēen *Paulus* eertijts seyt :

* *à Hoogh Geheventheyt der groote Rijkigheden*

Van Wijsheyt, ende oock van Godts Al-wetentheden!

Hoe Onbegrijpelijk gy in uw' Oordeels zyt,

Hoe Onbepuurigh in uw' Weghen t'allen tijt!

Wie sal op desen dagh sijn Stemme kunnen dwingen?

Wie sal met *David* niet uyt blijder *Herten* singen,

* *Dat Godt is wonderlijk in die hy g'heylight heeft;*

Dat Godt sijn Heylighen soo groote sterckte geeft?

* *Rom. 11. * Ps. 67.*

Let op ALEXIUS. Wanneer hy was gecomen
 Tor't Zeventhiende Jaer : Soo hebben voorgenomen
 Syn Ouders, met Voor-dacht, en Vast-gefloten Raet,
 Van hem te stellen-voor, den Houwelijcken Staet.

Men fiet door't Roomsche Rijck, waer dat men best sou vintē
 Een Weder-Paer, om die in Echte Trouw te binden?

Men vint een Edel Spruyt : een Rijck een schoone Maegt,
 Die aen des Ouders Oogh ten vollen heeft behaeght.

RUFFINA was haer Naem : En sy was voorts-gecomen
 Uyt Conincklijcken Bloedt, wiens Ziel was in-genomen

Van d'Echte Minne-brandt der snelle Liefde-Schicht,
 Die haer getroffen had' tot Luft van Trouwe-Plicht.

Men roept ALEXIUS. De Vrienden all' te samen
 Gaen desen Jongelinc met all' hun Zinnen pramen

Tot dit begonde Werck. De Ouders seyden, *Kindt,*

Siet hier een Edel Maeght die U op't hoogst bemindt.

Sy is van Edel Stamm, vol Loffelijcke Zeden.

Wy hebben alles wel, met lanck-bepeysde Reden,

Gelijck het ons betaemt, gestaadigh overleyt :

Dees Trouw (soo hopen wy) sal zyn tot Saligheyt.

Dees Houwelijcken Staet sal strecken tot Godts Eeren :

Dees Houwelijcken Staet sal ons Geslacht vermeerren.

Gy hebt tot noch toe noyt wêersstaen aen ons Gebodt,

Soo gy het nu volbrengt, gy wordt bemindt van Godt.

Hier staet ALEXIUS, becommert met dees Vraegen:

Hy dubt, hy peylt, hy sucht, hy dwaelt. En (half verflaegen)

Gevoelt hy in het Hert, ledt, dat dit weder-leght;

En weder ledt, dat Aen, en dan eens Teghen-seghet.

De Ouders dringen voorts : en toonen hem de Plichten.

Sy zyn bedroeft, vol Angst : en schijnen te beswichten

In sijn Stilswigentheyt. Sy seggen hem, *Kindt, Siet :*

't Is Godt die door ons Mondt U heden dit gebiedt.

ALEXIUS fiet op ; Hy fiet hun Traenen leken.

Hy denckt : hoe kan een Kindt sijn Ouders tegen-spreken?

Dus seghet hy ; *Isset Godt die door uw' Mondt gebiedt,*

ICK ben aen GODT, en U ; en aen my selven niet.

Hy toont een bly gelaet (Godt kent sijn Hert van binnen)

Hy staet op Schoonheyt niet, maer op de Deugt sijn zinnen-

Hy

Hy stelt sich in bedwanck, en wordt als om-geroert
 Door ledt dat, in het Hert, de Naem van *Teerheyt* voert.
 Met Boogsaem g'hoorsaemheyt, soo segt hy: *Lact geschieden*
All' wat den Hemel schijnt op beden te geschieden.

Den dagh wordt vast gheest ic: en alles toe-bereydt
 Wat tot de Feeste dient; en dit wordt aen-gheleyt
 De Vrienden all' gelijk, die t'zamen zyn gecomen,
 Ia, All' den Edeldom der gantsche Stadt van *Romen*

Zijn op dees blijden Dagh vergadert allegaer,
 Om vast gehecht te sien dit soo gewenschte Paer.
 De Trouwe wierdt gedaen in *Bonifacy* Kercke.

Maer dat een iegelijk met *Paulus* nu aenmercke

* *Hoe dat de Weghen Gods zyn vol Onwetentheyt,*

Door welke hy een Ziel brengt tot de Saligheyt.

Hy heeft *ALEXIUM* in Liefde meer ontfaken,
 Beginnende den Man inwendigh aen te spreken:

Hy roert sijn teer gemoet door 't Vier van suyer minn'

Den Jongelinc gevoel icht vreints in sijnen Zinn'.

Hy knielt: Hy roept tot *GODT* met traenen overgoten,

* *En hebb' U Jesu Soet! noyt buyten 't Hert gesloten!*

't Is door uw' Hulp' geschiet dat ick (van Kindtsheyt af)

Myn Will', Gedacht, ia selfs, my selven aen U gaf.

ICK leef in een Verschil: Mijn Vleesch heeft buyten reden,

lanck teghen mijnen Geest seer krachtelijck gestreden.

En nu ick aen het Vleesch den Thoom sou geven gaen,

Soo vind' ick mijnen Geest wel heftigh tegen-staen:

Dus seght my wat ick doe? Den Heere, vol medoogen,

Omfluyt *ALEXIUS* inwendelijck sijn' Oogen,

Engest hem d'Hoogsten will' ten hoogsten te verstaen,

Syn ongeschonden Bruydt noyt te geraeken aen:

Maer dat hy van de Maeght sich soude af gaen scheidt,

En vluchten naer een Landt daer Godt hem wil geleyden.

ALEXIUS en speelt niet lanck op dit Gedacht,

Maer heeft met vast Besluyt gestelt den Eersten Nacht,

Syn Onders, Vaderlant, sijn Bruydt, Ampt, Erf, en Staeten,

Syn Rijckdom, Pracht, Eer, Lust, en alles te verlaeten.

Dus neemt hy tot sijn' Hulp', den Schilt der Reygheyt:

Waer op hy gansch de Cracht van all' syn Driften leyt.

Hy

Hy die Godts Liefde voelt , gepreyt door all' de Leden,
Is in de Kamer-plaets van sijne Bruydt getreden ,

De welck hy heeft verweckt met Goddelijcke Spraeck,
Waerin (alsoo het schein) sy schiepte groot vermaeck,
Soo verre dat sy wierdt beweeght en aen-gedreven

(Door haeren Bruydegom) tot Reyn en Suyver Leven.
Hy treckt een Gouden Rinck van sijne slincke Handt ,
En schenckt haer sijne Bagh tot trouwe Minne-Pandt.

Hy geeft haer sijnen Riem , seer kostelijck besneden.
Syn Sluyer over-schoon ruckt hy van sijne Leden ;
En seght : *Siet Lieve Bruydt , siet dees geschenken aen ;*
Houdt die , gy sult daer naer de redenen verstaen.

Alsoo is hy van Haer (verborgen) af gelcheyden ,
En trock naer een Zalet daer all' sijn Schatten leyden ;
Alwaer hy van het Goudt en Silver namp een Deel ,
En uyt sijn Beste Kas al menigh schoon Juweel.

Dan heeft hy een vremdt Kleedt getrocken op de Leden,
En is uyt 's Vaders Huys seer heymelijck getreden
Recht naer den *Tyber* toe. Soo hy aend'Haeve quam,
Strax hy een Schip , bereydt tot sijn gerief , vernam.

Hier mede (sonder sijn aen Iemandt te verclaren)
Gingh hy naer het Gewest (*Laodicæa*) varen :
Dan , naer *Edeffa* toe (gelegen in het Landt
Mesopotamien. Aldaer vondt hy een Pandt ,

Soo Edel , en soo Raer , soo Zeldsaem hoogh verheven,
Dat hy , en Geldt , en Goedt , en Lijf , en Bloedt sou geven
Om dees verheven Schat te draghen in het Hert ;
Soo was sijn Ziel gewondt door Liefd' en Minne-sinerr.

En hoe hy 't meer aensagh , de Liefde gingh vermeerren.
Dees Schat was 't eygen Beeldt van't Aenichijn ons liefs
Heeren ,

Het welck (gelijk als ons 't gemeyn Gevoelen leert)
Selfs zen *Abagarus* den Coninck , was vereert.

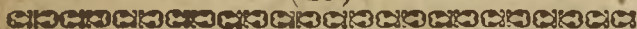
Hier lagh hy in de Liefd' van Jhsus soo verslonden ,
Dat Penn' noch Tongh dit kan beschrijven of verkonden.
Dus wesende getrefst , van binnen in 't Gemoet ,
Heeft alles wat hy hadd (Goudt , Silver, Geldt , en Goet)

Aen d'Armen uytgedeylt , en heeft strax aengetrocken
Een Kleedt , dat was gelapt met stucken ende Brocken.
Soo

Soo dat hy't minste niet behiel voor sijnen Noodt,
 En gingh van Huys tot Huys dus bedelen sijn Broodt.
 Hy wiste wel dat by *Matthæus* staet te lesen,
 Hoe *Christus* heeft geseyt: * *Soeckt gy volmaect te wesen,*
Deft uwe Goed'ren uyt, den Armen hier en daer,
 En siet, ick gaen U voor, staet op, *en volght my naer.*
 Den Hemel was hem lief: Hy bleef op d'Aerd' verloren;
 Hy hadde het *Portael* van eene Kerck verkoren
 Tot Woon-plaets: om aldaer, in't itilte van de Nacht,
 Te doen all' wat geen Mensch can vatten met't gedacht.
 De Liefde, die by Daegh quam 's Minnaers hert ontfeken,
 Liet hy in d'Eenzaem Nacht ten vollen open breken:
 Want op die selfste Plaets, te midden in't *Portael*,
 Was *Christi* Moeders *Beeldt*, het welck meest altemael
 d'Inwoonders van de Stadt, met vierighe Gebeden
 Besochten dagelijcx, vermidts de Wonderheden
 Van hier Mirakelen verweecten elckx Gemoet
 Tot Lof en Danckbaerheyt van dese *Maget-Soet*.
 Soo dickwils als den Man sijn Oogen quam te slaegen
 Op dit Soet Hemels-Beeldt, kreegh sulck een groot behagē,
 Al of (gelijckmen seyt) door Eenzaem stille Rust,
 Syn Ziele was begaefi met d'alderpuyckste Lutt.
 Schoon dat verscheyde-mael veel Traenen hem ontsprongē,
 En dat 't Gelucht uyt hem seer dapper quam gedrongen,
 Dit was om dat hy gansch met Herte, Zinn', en Ziel,
 Haer, die dit *Beeldt* verbeeld', voor syne moeder hiel.
 Gelijck voor't heete Vier de Dampen moeten vluchten,
 Soo wierden inshelijcx veel Dompighe Geluchten,
 En't wacke Traenen-Nat gestooten uyt her Hert:
 Denckt, met wat Liefde-Brandt dat hy ontfeken wert.

* *Matth. 19.*

IV. §.

sChreYInge Der BrUYDt:
en op-soeCKInge Door knechten.

SEer waer, recht, wel, en wijs heeft *Salomon* geschreven,
Als hy voor Leerzaam Less' aen ieder heeft gegeven
(Tot Af-tandt van de Vreught, en toe-stel van de pyn)

• Dat 't *Lachen sal gheslaagh met Druck gemengelt zyn:*
Endat het *Uyterste der Blydschap* soo sal komen,
Dat het door droef *Geschrey sal wesen in-genomen.*

De Maeltijt, het Gezangh, het Snaer-Spel, de genucht
(Met 's Bruylofs Vrolijkheyt) verand'ren in Gesucht.
Daer komt een droef Gewoen dees Vreught ten gronde
rucken,

En all' wat Blydschap hêet, te niet doen en verdrucken;
Want fiet: De jonghe Bruydt hadd' nu geheel de nacht,
Naer haeren Bruydegom, verlangende, gewacht.

Sy zitt' verbaelt, verdwelmt, sy weet schier niet wat seggen;
Sy peyft, sy dubt, sy gaet de Woorden overleggen

Die hy gesproken heeft als hy den Sluyter gaf:

Daer rolt een ziltigh *Narr'* langhs hêen haer Wanghen af.
Sy berst in Suchten uyt, sy krijght door all' de Leden
Een koude Kildigheyt, al of haer hadd' door-fineden

De vreesse van de Doodt. Daer komt in haer Gedacht,

Dat haeren Bruydegom was doot oft om-gebracht.

Sy luystert in 't Geheym, sy weckt de Huys-genoten,
Haer Wezen is geheel met Traenen overgoten.

Sy soeckt, sy fiet, sy gaet, sy woelt, sy treurt, sy klaeght:

En naer haer Bruydegom aen alle Menschen vraeght.

Strax d'Ouders op de Been, dit hoorende verkonden,
Die stonden alle bey met sprakeloose Monden.

De Vrienden alle-gaer, de Moeder met de Bruydt,
Geheel het Huys-gefin, die kryten overluydt.

Den

Den Vader spaert geen kost, hy doet dit uyt-trompetten
Door ganſch het Roomſche Rijck. Hy laet veel wachten
zetten:

Hy ſendt ſijn Knegten uyt: Hy plackt allom de Naem:
Hy ſtelt een machtigh Geldt, wie vindt ſijn Erf-genaem.
Maer luyttert naer den Geelt: * *Noyt raet en cander weſen,*
Noch ont Voorsichtigheyt is tegen Godt gereſen.

De Knechten over al ſigh ſpoeven om te ſpien,
Men ſeght ALEXIUS t'Edessa is geſien.

Sy gaender recht op aen. Daer wefende gecomen,
En hebben (wie men ſprack) geen jongelinck vernomen.
Dogh ſiet hier Godts Beſtier: ALEXIUS komt aen;
En gaet met Lijdsaemheyt voor ſijne Knechten ſtaen
Met een verworpen Rock rondom ſijn Naeckte Leden,
Seer aermelijck gedeckt van boven tot beneden.

Syn Aenſchijn was heel bleeck, 't welck door den
Hongers noot

Was 't Eerſte weſen quyt, en van den glans ontbloot.
Hier ſtaet hy onbekent, en gaet ſijn noodt hun klaeghen,
Daer, voor een Bedelaer, de Knechten hem aen-laeghen.
Sy ſeggen, Bidt voor ons, en vullen hem de Handt,
Die voorder onderſoeck gaen doen door all' het Landt.

ALEXIUS hier door met meerder Liefd' ontfteken,
En weet niet hoe hy Godt ten vollen Lof ſal ſpreken,
Om dat den Hemel hem die gunſte hadd' gedaen,
Dat hy wierdt goet-gekeurt een Aellemoeff' t'onſaen
Selfs van ſijn Knechten: En, hy is alſoo gebleven

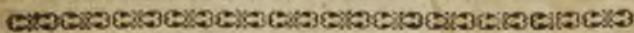
(Gelijk te volgen ſtaet) in een Oodtmoedigh Leven,
Verworpen en veracht; ja, voor de Wereldt Sor,
Op dat hy Wijs ſou zyn in d'Achtbaerheyt van Godt.
Maer 'tis gelijkmen ſeght: Al ſal de Deught niet ſpreken,
Sy kan haer evenwel niet wel ter zyden ſteken.

Of, ſoo dit kost geſchien, als Godt die maer genaect,
All' wat verborgen is, wordt openbaer gemaect.
Den Hemel maect haer werck, te trecken uyt het Duyſter
De Deught en d'Heyligheyt, om die met vollen Luyſter
Te brenghen, voor een Licht, tot op den Kaſidelaers;
Want all' wat Godt behaegt, wort ſpoedig openbaer.

Een

Het *Lieve-Vrouwen* Beelt gingh selver openbaeren
 Aen Iemant (die hadd' latt de Kercke te bewaeren
 * Van 't voor-genoemt *Portael*) hoe weerdig en bequaem
 Dat was voor d'Oogen Godts *ALEXIUS* met Naem:
 En met wat soet Gewelt van Crachtige Gebeden
 Dat selfs den Hemel wierdt van delen Man bestreden.
 Dit wierdt met open Mondt allomme voort-geleyt,
 En alle daeghe meer, van tyt tot tyt verbreyt.
 Dees Tyding is, eer lanck, door heelde Stadt geresen;
 Waer doorden Dienaer Godts wierdt Lof en eer bewesen:
 Tot welckers wederstandt, hy vatt besloten hadt,
 Dat hy vertrecken sou t'*Edessa* uyt de Stadt.

*Fol. 19.

V. §.

D H Y VerzaeCkt De AghtbaerheYt, en
 (kIesenDe De zee)
 geraeCkt tot ostIen.

D E ooghen zyn in't Zeyl:Godts Vriendt bevynt te wesen,
 Dat hy, hoe langhs hoe meer, van ieder wiert gepresen,
 Ge-eerlijck: en ge-acht. Soo haest hy dit aentagh;
 Keert innigh in sijn Hert, dus doende sijn Beklagh:
Hy, die was een Monarch, en aller Heeren Heere,
Quamp worden eenen-Mensch, berooft van Staet en Eere!
Hy die den Hooghsten was, die 't All' geschapen heeft,
Heeft (ganckh verkleynt op aerd' gelijk een Slaef geleest!
Hy, die op Aerderijck men Coninck wilde maeken,
 * *Gingh vluchten op een Bergh om daer noyt aente raeken,*
Op dat ick volgen sou sijn Stappen met Oodtmoet
Waer in gelegen is den Schat van alle Goet!
En sal ick, sondigh Mensch, my lacten henen leyden
Door Waen en ydel Roem, die my van Godt sal scherden?
Sal ick, onnutte Ziel, verdonckeren het Beeldt
Van sijnen Bruydegom, dat voor mijn Ooghen speelt?

Sal

Sal ick (daer hy beveelt , * dat ick hem naer sou treden)
Aen hem zyn ongelijk in allezaer de Zeden ?

ô Neen , ô Minnaer neen : Uw Voor-Beeldt is myn Baen ;

Ik En kies geen ander Wegh , ick volgh U altijd aen.

Hier op was sijn Beslyt , Eleessa te verlaeten ,

En nu sijn teere Vleesch noch meer en meer te haeten.

Dus arm liick gekleedt , ja naeckt by naer en Bloor,
Vertrock sijn heymelijck , ontsiende geenen Noot :

Beruyt , Sneeuw , Hagel , windt , en dicke Regen-vlaegen ,

Kruw , Leer , en Ongemack , uyt Liefde , te verdragen.

Ja , schoon wat Godt hem sondt , oft suer of bitter was ,

Het is hem alles wel , 't is altemael van pas.

Schoon hy vol Zieckten was , vol Zeeren , of vol Wonden ,

En datter niemandt wiert tot sijnen Troost gevonden ,

Hy kielt wat Godt hem sendt : en 't is alsoo gestelt ,

Dat hy van d'hooghsten Will' noyt wijckt , of af en helt.

Hier valt hem in , van sijn naer Tharsen te begeven ,

Daer een vermaerde Kerck van Paulus stondt verheven

In 't Landt Cilicien , gelijk hy hadd' verstaen :

Tot welcken Eynde hy is op een Schip gegaen.

En soo hy nu begonst wat diep in Zee te raeken ,

Het Schuyngh Bracke Nat' begint de beeft te maeken.

De Stormen vliegen uyt ; Sy blaesen met Gewelt :

De Zee (gansch hol en bol) wort schroomelijck onstelt.

De Swerten Nevel valt ; De Sonn' verliest haer Straelen :

Daer quamp een duytr'e wolck langs heden het water daelē.

De Zee swol en herswol , door Golven soo vol schroom ,

Dat zelfs Neptunus scheen verdroncken in den stroom.

Den Donder daverde : Het beeft all' door de Winden ,

Al of het Blixem-Vyer wou Locht en Aerd' verslinden :

De Baeren , Dul en Woest , verheven 't Schip soo hoogh ,

Dat ieder dacht , het Schip in duysent Stucken vloogh :

De Cabels en het Roer , de Mast met all' de Touwen ,

En conde , noch Matroos , noch schippers Macht wêr-

houden :

De Kiel wiert lick ; de Spriet gaf sulck een hellen crack ,

Dat gansch het Vaer-Getuygh aen alle kanten brack.

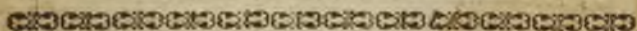
ALEXIUS (geruft) hadd' 't Hert in Godt geheven :

En fiet (op't onverwachts) het Schip wordt voort-gedreven

* Matth. 9.

Aen

Aen d'Haef van *Ostien*. Dit sagh hy onverschrickt,
 En sey, dit is een Werck van Godt alsoo geschickt.
 Hy heeft, in dit Geval, terstondt voor hem genomen
 (Door inspraeck van den Heer) te treden binnen *Romen*.
 En op dat hy niet zy aen Iemandt overlast,
 Besluyt te gaen naer Huys. Betrouwende voor vast,
 Dat hy was onbekent, die Thien en Zeven laeren
 Nu uyt sijn Vaders Huys was heymelijck gevaeren.
 Hy hoopte dat hem Godt die jonste soude doen,
 Van hem voor's Duyvels List en Onheyl te behouen.

V I. §.

HY besoeCkt De kerCken, en krYgt
 (onbekent) De kost tot sYn oUDers.

DEN Vromen Oorlogs-man (gewapent met Godts zegen)
 Comt inde *Roomsche* Stad: Alwaer hy wierd' genegen
 Voor eerst de Kercken Godts en Plaetsen te besien,
 Daer hy voor Ieder Beeldt valt nêr op sijne Knien.
 Hier gaf hy vollen Thoom aen all' sijn Liefde-Schichten,
 Waer door de *Werldt*, *Vleesch*, en *Helle* moesten swichten.
 Te meer, als hy sich selfs vondt weselijck te zyn,
 Daer *Christus* in Gedaent van Broodt was ende Wyn.
 Men sagh sijn Ooge-Wit naer Locht en Hemel-kycken;
 Men sagh het Purper-Roodt van bey de Wangen wijcken,
 Men hoorde geen geblaes van sijnen Aedem gaen,
 Men voelt sijn Polze-Klop gettadigh stille staen.
 En, voor een wijle tijdts, sijn Ziele scheen verdwenen:
 Sels eerde strijdt des doodts aen iemant hadd' verschenen.
 En wie den Man aensagh, onlijvigh en niet doodt,
 Die sagh een wonder saeck: de *Doodt* in's *Levens Schoot*.
Narue maeckt Aerd' tot Goudt en Kostelijcke Steenen,
 Het Schuym tot *Pirle-moer*, *Yvoir* uyt dorre Beenen:
 Maer, Ah! uyt Broot en wyn comt *Christi Vleesch* en *bloet*,
 Die een in t *Leven* houdt, en t'lamen sterven doet.
 Die

Die hier ALEXIUS doet leven sonder sterven,
En sterven sonder hem het Leven te doen derven:

Want, schoon sijn swacke Ziel uyt't lichaem schynt gegaen,
Geen doot en heeft oyt sulcx, maer wel de *Liefde* gedaen.
En als Natuerlijk Hitt', verzaemt met mensche-Crachten,
Den Dienaer van den Heer wder tot sy selven brachten,
Heeft sijn met Booghsaem Hert, en stille Minsaemheyt
(Noch vonckende van Brandt) plat op der Aerd' geleyt;
Alwaer hy Godt bedanckt. Hoe 't Hert hier is ontloken,
Dat can wel zyn bedacht, maer nimmer uyt-gesproken.
Dan is hy met Eerbiedt getrocken uyt de Krick,
En spreide sig naer huys. Maer hoort een wonder werck:
Terwijl hy nu al gingh, en quamp allenxkens nader,
Ontmoet hy, by geval, op Straet sijn Eygen Vader.
Hy gaet'er recht op aen, met nederigh Gemoet,
En wesend' onbekent, soo valt hy hem te voet.

Mijn Heere, seyde hy, aenhoort dogh mijn Gebeden,
Aensiet mijn slechten Staet, en mijn verswackte Leden.
Ick bidt' om Jhesus Naem, geeft g' Hoor aen mijn Versoeck.
Uw' Huys is woest en groot: verleent my maer een Hoek,
En laet my woonen daer, en by de Broxkens leven,
Ick neem' in grooten Danck all' 't geen my wordt gegeven.
'k En sal niet lastigh zyn aen U, en noch veel min
Aen Iemandt (wie het zy) van gansch het Huysgesin.
Ick bidde, wilt aen my die selfste Liefde toonen,
Die gy soo menighmael aen andere Persoonen

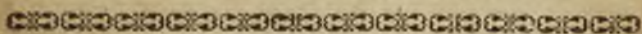
(Tot troost) bewesen hebt: 't welck naer gy hebt gedaen,
Godt zal op allen tijdt, uw' Zaecten vooren staen.
En waer het soo, dat een van uw' Beminde Vrinden
Sigh liet in eenigh Landt oft verre Reyse vinden,
Godt sal (indien gy my van daeghe gunstigh zijt)
Een blijde Wedercomst verleenen op sijn tijt.

EUPHEMIANUS wordt beweeght door dese Reden;
Hy voelt, 'k en weet niet wat, iedt woelen in sijn Leden.

Syn Soon ALEXIUS (gesproten uyt sijn Stam
Als eenigh Erf-genaem) in sijn Gedachten quam.
Hy sprack: *Ah waer mijn Kindt noch heden in het Leven!*
Den Soon (die voor hem knielt) is onbekent gebleven.

Siet hoe dat Godt hier werckt: Hy roept een dienaer dan,
Gebiedt, dat hy in Huys een plaets geeft aen den Man.
Hier gaet ALEXIUS in 't Huys van sijnen Vader :
Hier gaet den Minnaer Godts, den Aerdschen troost-
verfmader :

Hier gaet hy, onbekent, als vrent, vol nedrigheyt,
Al waer hy, naest den Trap, wordt onder in-geleyt.

VII. §.

BeCorIngen en VersMaetheDen
Van kneCHten.

Veel Druk en tegenspoet (*segt Paulus) moet men smaeken,
Is 't datmen tot het Rijk des Heeren wilt geraeken.
Dit wist ALEXIUS: Hoort wat hy heeft gedaen,
En voor de Naem van Godt geduldigh uyt-gettaen.
Wanneer hy was in Huys, en eenzaam nêr-geseten
Slechts onder eenen Trap: Hy heeft sijn Plicht gequeten,
Hoogh-lovende den Heer, dat hy hem hadd' geleydt
In eenen Rechten Wegh van sijne Saligheydt.

Wie sal hier nu het Spijt, het Ongelijck, het Kijven
(*t Welck hem wiert aengedaen) ten vollen gaen beschrijvĳ?
't Schijnt dat de Knechten all', met eenen dieren Eedt
Gefworen hadden t'zaem, te doen het meeste Leedt
Datmen verzinnen kond', om met de Man te Spotten
Op eenigh vrent fatsoen, gelijk men doet aen Sotten.
Sy naemen d'Heyligheyt van desen, als voor dwaes,
En maeckten, onder een, somwijlen sulck Geraes
Van Lachen, Stooten, Slaen, op dese menschens Leden,
Al of hy hadd' geweest vol van Arch-listigheden.

Den eenen loegh hem uyt, den ander trock den Baert,
Den derden wierp met Slijck, en smeet hem achterwaert.
Noch heeft hy evenwel sy selven gaen verblijden,
Dat hy, om *Jesus Naem*, Versmaetheyt mochte lyden.
Maer,

Maer, d'alderfwaerften Strijdt, die hy verdragen heeft,
 En soude (soo ick meyn) schier niet een mensch die leeft
 Hier konnen onderstaen. En, welck sal Iemandt vraegen,
 Is desen Strijdt geweest? 't Was een geduerigh Klaegen,
 Met Suchten ondermenght, van sijn Beminde Bruydt,
 En van sijn Moeder, die geduerigh droef Geluydt
 Ontrent de plaetse gaf. En dit ginck soo doorsnijden
 Her Herte van ALEX, dat hy in all' sijn Lijden
 Noyt voelde sulcken smert. *o* (Sprack de moeder) *Kind!*
Dat ick gelijk mijn Ziel gestadigh hebb' bemind!
o Mijn ALEXIUS! waer zyt gy dogh gebleven?
Waerom verbiedt gy my te sterven of te leven?
Want schoon ick leef eylaes! het is met groot Verdriet,
En stierw' ick eens de doot, 'ken stierw' soo dickwils niet!
Waerom is 't, dat ick U van Gode hebb' gebeden?
Dan om dat gy U g'heel soude tot mijn gunst besteden;
Dan om dat gy soude zyn den Stock mijns Ouderdoms,
De Eere van mijn Huys, de Bloem der Edeldoms:
En niet op dat gy my vol Druck en Pijn soude laeten,
Daer ick noyt reden gaf van my aldus te haeten;
En niet op dat gy U soude geven op de Vlucht,
Daer ick noyt Oorzaek was van eenigh Ongenucht.
Als ick U hebb' gebaert, den Weedom van het Baeren
En kost mijn Herte niet verdrucken of beswaeren:
De pyne die ick leed', was my seer aengenaem,
Vermidts ick hadd' gebaert soo blijden Erf-genaem.
Maer nu bestormen my geduerigh nieuwe Smerten,
Om dat ick derven moet den Troost en Vreugt mijns herten,
En dat mijn Hope nu is teenemaal vergaen!
Hier op, de Weder-Stem van sijne Bruydt ging slaen:
o Mijnen Bruydegom! waer wordt gy nu gevonden?
Heeft U een vreet Gediert in eenigh Bosch verslonden?
Of heeft de Dorre Aerd' uw' Lichaem neer geruckt,
En in een swarten Poel uw' Edel Ziel verdruckt?
Of heeft de felle Doodt misschien uw' tcere Leden
Met een Phatalen Schicht seer vreedelijck door-sneden?
Vvee my verlaeten Bruydt! waer ick my keer of wend',
ICK vinde my vol Rouw, vol Droefheyte en ellend'!

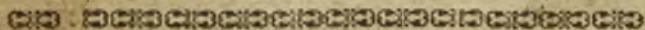
Wat heeft, ALEXIUS? Wat heeft U soo doen duchten,
 Dat g' van uw' Vriendinn' soo heymelijck gingt vluchten
 Die U noyt heeft misdaen? Waerom doet gy een Vrouw,
 Onplichtigh van uw' Vlucht, versticken in den Rouw?
 Gy waert tot Ieghelijck soo minsaem toe-geneghen,
 En teghen my alleen gaet gy uw' Strafheyt pleghen!

Ick hebb' nu sop veel laer geleest in swaer verdriet,
 En even, waer gy zijt, en weet ick noch al niet!
 Dit is een smertigh leet: Een leet, het welck sal dueren
 Tot dat ick 't met de doot op 't lest eens sal besueren,
 Vermidts ick U beminne gelijk mijn Tweede Ziel,
 Wiens Hoop van weder-komst my noch in 't leven hiel!
 Dees Stem moett daghelijcx ALEXIUS aenhooren,
 Genoegh om eene Ziel in droefheyt te versmooren.

Hier door was syn teer Hert door-perst, en soo
 door-wond',

Dat hy sigh in een Strijdt van Liefd' en Lijden vond'.
 Syn droefheyt ende Leet begonden te vermeerren,
 Als hy hun in de Zael somwijlen sagh verkeeren:

En als hy hoorde dat d'een Knecht aen d'ander sey,
 Dat Moeder ende Bruydt schier smolten van Geschrey,

VIII. §.

geDULDICHeYt In 't LYDen.

O Goddelijck Gewelt! o Hemels Minne-schichten!
 Hoe can een' Menschen-Hert (bekleet met binne-
 Vrichten)

Noch blijven in 't geheel, en zyn in volle Macht,
 Terwijl dat het door Angst en Druck wordt om-
 gebracht?

Hoe kan ALEXIUS geduldelijck verdraegen
 Soo schroomelijck Tempeest van seile Donder-slaegen,
 En blijven onberoert? o Cracht van Godes Geest!

Wie is 't die U besitt', en noch voor Lijden vreeft?

Hy

*Hy was seer Maetigh, en hy maeckte t'allen stonden,
Om van den Duyvel niet op 't lelt te zijn verslonden.*

*Hy nutte eens te Week het Lichaem van den Heer,
Waer door hy wiert met Godt vereenigt meer en meer.
Hy was gedurighlijck met sijnen geest gedreven*

*Tot Vasten, tot Gebedt, en tot een Strenghe Leven:
Soo dat, All' wat hy dëe, was d'Engels groote Vreugt,
En, aen de Menschen een Verweckzel tot de Deugt.
Ia, schein een Engel selfs, meer als een mensch te wesen;
Soodanigh was den Man in Deughden uyt-gelesen:*

*Want als hy aen sijn Drift gingh geven volle Cracht,
De Liefde (noyt verzaet) hadd' hem soo verr' gebracht,
Dat hy tot sijnen Heer dus sprack op seker tijden:
Ick will' ô JESU soet, dit all' geduldigh liyden.*

*Geen Doodt is selfs soo vreet; of komt sy my maer aen,
Die ick niet duysent-mael, voor U, sou onderstaen:
Ia, kost ick (als door haer de Zinnen my begeven)
Die krijgen wederom, en comen tot het Leven,*

*'k Wil. liyden noch al meer, al waer't noch duysent werf;
Mijn Liefd' is al te groot, eer ick van Lijden sterf.
Nochtans op allen tijdt, wilt Heer my niet verlaeten;
Want sonder uwe Gunst kan my geen Liefde baeten.*

*Uw' BY-ZYN is mijn Al: uw' AF-ZYN maeckt toe
Niet,*

*Oock wat het beste schijnt, maer sonder U geschiet.
Brandt Heer (seyt hy) dit Hert; gunt Traenen aen
mijn Oogen,*

*Geeft Suchten aen dees Borst; ô JESU, wilt gedoogen,
Dat, in dit droef geschrey, terstont een Vyer ontfleekt,
't Welck over mijn Misdaet uw' rechte gramschap breekt.
Geeft dit ontfleken Vyer te klimmen in sijn ronde,
Op dat uw' Liefdes Vyer sich by het mijne vande!*

*Dogh, eer hy voorder sprack, sijn Mondt viel in
het Slot,*

*Syn Lichaem sonck ter Aerd', sijn herte vloog naer Godt.
ô Zeldsaem Strijdt-Gewin, uyt Schijn van Val geboren,
Daer Hemel Zegen-praelt, als Aerde gaet verloren!*

*Daer Aermoe Rijckdom geeft, daer schande glorie baert,
Daer, tegen stroom en windt, het Schip te beter vaert!*

En als sijn Ziele nu gingh wederom ontwecken,
 In plaetse dat hy sou dit innigh Vyer ontdecken,
 Geveynsde met Oodtmoedt een alder-twaerfte Strijdt,
 Al of hy niet en wist, waerom hy pyne lydt.

EUPHEMIANUS dan, aenhoorende het Leven,
 Waer door dees Dienaer Godts soo heylig was verheven;
 Aenhoorende de Deught van sijn Oodtmoedigheyt,
 In Eygen Lichaems Straf, sijn scherpe Strengigheyt;
 In Schauwingh tot den Heer, sijn overvloedigh Weenen;
 In Spot en Latteringh, soo onberoert als steenen:
 Aenhoorende sijn Driift, en Goddelijcke Minn',
 Wordt innerlijck beweegt; en spreekt tot sijn Gezin:
Godt heeft ons desen Mensch (dit moec elck-een belijden)
Gefonden, om, door hem, ons te gebenedijden.

Dus heeft hy aen een Knecht seer strengelijck belast,
 Dat desen Man, nu voorts, sou wesen op-gepalt;
 En dat men hem voorttaen niet geven sou om t'eten,
 Als d'Eygen Spijs, van die aen Tafel zyn gezetten.

En, op dat desen Knecht sou hebben 't Ooge-merck,
 En noyt ontbreken aen sijn op-geleyde Werck,
 Soo wordt hy van de rest ontlast en gansch ontslaghen,
 Die niet te doen en heeft als hier wel sorgh te draghen.

ALEXIUS nochtans en heeft noyt iedt geproeft,
 Ten zy, seer engh en strengh, het ghêen sijn Noodt
 behoeft.

De Spijsle wiert, door hem, bewaert voor Arme Liedden,
 Die hy (uyt Mede-Gunst) wilt heymelijck t'ontbieden:

En daer-en-tusschen hy bleef mager als een Been,
 Soo dat hy af-geteert, en uyt-gemergelt scheen.
 Hy wiste dat dees Spijs sijn Ziel niet kost verzaeden,
 Maer, in het regen-deel, de Zinnen overlaeden:

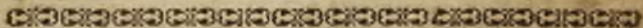
Hy wiste, dat een Mensch (door 't opperste Bevel)
 Veel meerder Lust geniet in 't nederigh Gequel.

Syn spijsle was Gesucht: Sijn smaek was pijn'lijck sterven:
 Syn Vreught was anders niet, als Vreught te moghen
 derven.

Hy sochte geen Vermaeck, noch bystant in het Huys,
 Noch Spyse, Dranck, of Troost, noch Sterckt', als
 in het Cruys.

Straet *Leser* hier wat stil : en wilt my Antwoord' geven
 Wie heeft'er , binnen't Hert , min Vreugden in dit Leven?
 Als , die (door snôo Bedrogh van Ydelheyt vervoert)
 Op eygen Baet en Will' van losse Vryheyt loert ?
 Wie isser , die , door drift , geduerigh wort gedreven
 Tot Spraek , Gesicht , Gehoor , tot ongebonden Leven ,
 Tot Dranck , tot Spys-genut , tot Weeld' oft dome
 me Lust ,

En die gevonden heeft de Vrêed' en waare Rust ?
 Wat isser dat uw' Ziel doet in uw' Lijf versticken ,
 Als Zinnelijcke Lust geknoght in gulde Stricken ?
 Helaes ! wie datter leeft , moet seggen : ô Verdriet !
 Men soeck'et waer men wilt , 't is buyten Godt al Niet.
 Wel aen (aldus beweeght) tracht voorder te geraeken ;
 En snoeyt uw' Aerdsche Lust , om Hemelsche te smaeken :
 Want , die GEDULDICHEYT IN smert en LY-
 DEN heeft ,
 De naelte by de Vreught , en in 't Verblijden leeft

I X. §.

sYn sterFDagh,
 heYMeLYCK VerKLaert.

DEn goedertieren Godt , die PAULUS , in sijn Boeken ,
 *Rechtveerdigh Rechter noemt , voor die sijn Konste
 soeken :

Den goedertieren Godt , die nimmer mensch (die leeft
 In Goddelijcke Liefd') op 't lest verlaeren heeft ,
 Wilt sijnen Dienaer nu ten hooghsten gaen beloonen ,
 Die Thien en Zeven Jaer hier hadde blijven wonen
 In Druck , en staage Pyn , Verdriet , en swaer Gesucht ,
 In Leet , en Tegenspoet , in Angst , en Ongenucht .
 Ô Lanck-gewenschten Dagh ! Godt komt sijn openbaren ;
 En , den gestelden stond' van sijne Doodt verklaren ,

Hem seggende : 't Is tijdt dat gy van hieren scheidt ,
 En d'hooghten Loon ontfangt van all' uw' Arebeydt.
 Hy noemde hem de Uer wanneer hy soude sterven ,
 Wanneer sijn edel Ziel het Hemelrijk sou erven :
 En door die soete Stem , en troostelijcke Pyn ,
 Soo scheen sijn minnend' Hert alrêe door-trefte te zyn :
 Hy was , van doen-af-aen , alsoo in Godt verslonden ,
 Al of sijn Ziele lagh in *Christi* open Wonden.

Den rechten Yver scheen vervult met soete Smert ,
 t'Wijl d'alderpuyckste Lust gebaert wiert aen het hert.
 Syn geest wiert wegh gevoert , en strax hoog op-gerefen
 Alwaer eer langen tydt sijn Ziele stond' te wesen.

Hy sprack tot sijnen Heer : *o Goddelijk Gewelt ,
 Gy hebt mijn gansche Ziel in Vlam en Vyer gestelt !
 Geen Vyer , dat machtigh is mijn Ziele te verbind'ren ,
 Geen Vyer , 't welk door haer Cracht mijn Crachten can
 vermind'ren ,*

*Geen Vyer , dat voedzel heeft uyt vleeschelijcke Lust ,
 Maer Vyer , waer door ick vlamme naer U , o Hoogh-
 ste Rust.*

Dus wesen geraeckt , wierd' meer en meer ontfeken :
 En , door te grooten Brandt , niet konde veel spreken ,
 Sev met gebroken Hert (niet sonder groote Pyn)

Wilt bey mijn Ouders , Heer , en Bruydt godachtig zijn.
 Dan wierd' sijn snellen Geest gevoert in die Af-gronden ,
 Daer niemant recht bescheet sou konnen af vermonden ;
 Want wat men weet of denckt , of wat het Ooge lier ,
 En heeft , in desen Grondt (naer 't Wezen) maer
 een NIET.

En naer dat Godt , gelijk een minnelijcken Vader ,
 Nu quam geduerigh aen , allenxkens naer en nader ,
 Soo heeft hy penn' en inckt , en oock papier versocht ,
 Het welck hem van den Knecht is dadig aen-gebracht.
 Den Hemel geeft hem licht , en gaet sijn crachten dryven ;
 Hy neemt de Peen' in d'handt , begint sijn Naem te
 schrijven.

Oock van sijn Ouders , en , van sijn verlaten Bruydt ,
 En van sijn Leven gansch , schryft hy een lanck beduydt.

Soo

Soo haest den Brief nu was behendigh toe-gefloten,
Heeft d'Aengenaeme Doodt sijn Bleecke Ziel door-schoten.

De Doodt treft hem aen 't Hert, soo minzaam en soo
Soet,

Dat hy geen Schicht gevoelt, beluft op't Hoogste Goer.
Dogh schoon de Ziele was gescheyden uyt de Banden,
Den Brief bleef vast en onberoerlijk in sijn Handen.

En fiet: In d'Hooffsche Kerck, alwaer den Keyser was,

Op diën tydt wanneer den PAUS de Misse las,
Soo sielt, van boven af, een Stemme tot beneden,
Waer door de Kercke wierdt vervult met Wonderheden:

**Come alle gaer tot my, die aerbeydt in den tydt,*

Comt all' wie zyt belwaert, en die beladen zijt,

En ick sal U te zaem herstellen en vermacken:

Comt tot de Plaetse daer den Troost U sal genaeken.

Dit hoort het Volck, en roept, *Ah Hemel wat is dit?*

Een Ieder woelt, en voelt een Schuddingh in 't Gelitt'.

Men fiet niet als Geschrey, men hoort Gesucht en kermen,

Men merckt een Bangigheyt: elck roept, wilt ons
ontfermen.

Terstondt een ander Stem brengt meerder kennis voort,

Die neffens den Autaer wi-rdt duydelyck gehoort:

Soecke nu den Dienaer Godts (die bidden sal voor Romē)

Die van den Hemel is op bedē aen-genomen.

Dat Ieder wacker zy, en dadigh henē gaet:

Het Lyf is op der Aerd', de Ziel in d'Hooghten Staet.

Gansch Koomen staet in'roer, men gaet met g'heele
hoopen,

Nieuws-gierigh alle-gaer, naer dese Kercke loopen.

Den KEYSER, met den PAUS, en oock EUPHEMIAEN,

Die blijven (half verschrickt) ter plaetse stille staen.

Daer comt, den Derden keer, een Stemme nē-geresen,

Als dat den Dienaer Godts te vinden soude wesen

In't Huys, in't Eygen Huys, selfs van EUPHEMIAEN.

Den KEYSER keert siz om, en spreekt hem dertig aen:

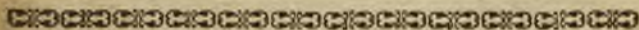
Hoe? Hebt gy in uw' Huys soo grooten Schat verborgen?

En laet gy ons hier staen be-anghst, en vol van sorgen?

Comt,

(34)
Comt , laet ons *zien*. Dan is EUPHEMIAEN ,
Soo vlijgh als hy mocht (voor hun) naer Huys
gegaen :

Eerst nemende verlos , om alles te bereyden ,
't Gēen nooddigh was , aldus de Komtte te verbeijden
Des KEYSERS ende PAUS , om dees verholen Schar
t'Ontdecken , die hy (selfs onwerende) bezat.

X. §.

Doot , WonDerbarICH ontDeCkt.

EUPHEMIANUS was nu in sijn Huys gekomen ;
Dogh , hoe hy soeckt of vraegt , en heeft al niet
vernomen ,

Tot dat sijn eygen Knecht (die voormaels hadd' ontfāen
Een opentlijck gebodt om neerstigh gāe te slaen
Dien vreinden Pelgerim , in 't Kamerken geloken)
Hem hadde , soo als volght , rechtsinnigh uyt-gesproken :
*Mijn Heer , het valt my in , dat desen Godes Vriende
(Verkondight door de Stem) sal zijn , die ick gediene
Nu hebbe soo veel Iaer , tot op den dagh van heden ;
Die onder desen Trap heeft menigh Leet geleden.*

Hy nutte wekelijcx het Lichaem van den Heer :

*Hy badt den ganschen dagh , hy waecte menigh keer
Geheele nachten lanck. Hy heeft veel leet verdraghen ,
En nimmer af-gekeert het schamper Spijt en Slaghen*

*Die hier de Knechten selfs (MYN HEERE) van uw'
huys*

Hem hebben aen-gedaen met alderley gedruys.

*Den eenen trock by 't hayr : een ander gaf souffletten ;
Ia , hadd' ick somtijts my niet teghen hun gaen zetten ,
Sy hadden hem verkrenckt. En evenwel , de Man*

*Bleef vrolijck van gemoet , en klaegbde noyt hier van.
Wat dat EUPHEMIAEN sal doen met sulcke Knechten ,
Dat laet ick onverhaelt. Hy doet een Bert op-rechten ,*

Waer

Waer achter desen Man op d'Aerde was gestreckt,
 Die met een Mantelken sijn Aensicht hadt gedeckt.
 Men treckt de Mantel af : En fiet , daer komt geresen
 Soo claer en hellen Glans , gelijcker staet te lesen
 Van eenen STEPHANUS , * dat heel sijn aenghesicht
 Als van een Engel scheen , 't welck gansch de Kamer
 licht.

Oock , soo als mield' verlicht den Kercker, door de gangen
 * Van eenen Engel Godts , daer PETRUS sat gevangen.

EUPHEMIANUS nu half bly , en half in vrees ,

Sagh dat de Ziele was gescheyden uyt het Vlees.

Doen meynde hy den Brief te trecken uyt sijn handen,
 Die even bleef soo vast , als g'hecht met Y're Banden.

Hy biedt den Keyser aen , den onbekenden Schat ,

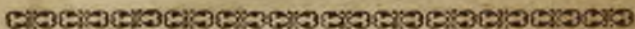
Die hy (noch half verbaest) als nu gevonden hadt.

Strax comter een Gebodt met duysent wackerheden ,
 Dat het ontzielde Lijf van desen Overleden

Op 't beste Ledikant sou worden nêr-geleyt ,

Om voorder in te sien Godts hoogh-Verholentheyt.

* AË. 6. * AË. 12.

. XI. §.

sCHRICK VanDe oUDers , en anDere.

EUPHEMIANUS en den Keyser zyn te gader
 Getreden tot den Paus , als Al-gemeynen Vader ;
 Hem seggende , dat sy nu hadden Sekerheyt
 Van all' wat door de Stem aen hun was toe-geseyt.

Wy hebben (seyden sy) Godts Dienaer nu gevonden ,
 Wiens Lijf light op der Aerd' , wiens Ziel in Godt
 verslonden :

Wiens Geest is by den Heer , wiens Lichaem houdt in
 d'handt

Een Brief gesloten vast , als met een stercken Bandt.
 Wy trocken aen den Brief , wy meynden die te lesen ,
 Maer 't schijnt ('t is Godt die 't weet) wy dit onweer-
 digh wesen ;

Want , hoe men trock of niet , den Brief bleef onberoert ,
 Als iedt dat door geen Macht can wesen wegh-gevoert .
 Daerom soo wenschen my dat gy hier in wilt wercken

Met vaste hoop in Godt , als 't hoeft van onse Kercken ?

Den PAUS (om ieder-een te toonen dat men moet
 In alle saeken gaen , om raedt , naer 't hoogste Goet)
 Heeft tot hun alle-gaer met den Propheet gesproken ;

*Ick hebbe het gehoort , Myn Hert is gansch ontloken :

Siet hier , ick bidde dan tot uwen Heer en Godt :

All' t gene by my seyt , dat sal ick , op een bot
 Aen alle die hier zijn ten vollen gaen bedieden :

Noch ick en sal niet 't minst verbergen voor U-Lieden .

Doen heeft Syn Heylighbeyt sikh op der Aerd' gestreckt ,

En iegelijck met hem tot het Gebedt verweckt .

Hy sprack dan , soo als volght , met Traenen in de
 Ooghen ,

En met een suchtigh Hert , om Godts gemoet te boogen .

*Heer en verworpt my niet van uw' soet Aengesicht ,

En , dat uw' Heyligh Geest van my niet af en swicht .

Een verootmoedight Hert , gebrysele en gebroken ,

En sal by U , o Godt ! niet buyten zijn geloken .

*Toont dat gy wonder zijt , gelijk als DAVID merckt ,

In uwe Heyligen , en alles wat gy werckt .

Verklaert ons , desen darh , uw' groote wonderheden ,

Die gy in uwen Vriendt hebt uyt gevrocht op heden :

Op dat men op der aerd' de selve macke kond' ,

Tot Zegen , Lof , en Eer van uw' gemackt Verbondt .

't Gebedt is uyt-geseyt : Dan is hy op-gereien ,

En van EUPHEMIAEN aen hem de Plaets gewesen

Daer delen Heylighen lagh op een Ledikant ,

Alwaer hy knielt , en vraeght den Brief uyt sijne

Handt :

Die sonder weder-stant wierd' aen den Paus gegeven ;

Het was een lanck Verhael seer opentlijck beschreven .

Hy riep sijn Cancellier (die *Enis* was genaemt)

En seyde , leest den Brief luyd' op , alsoo 't beraemt .

Een Ieder hoorde toe . Daer stontd voor eerst geschreven

De Naeme van de Bruydt , en synen Naem verheven :

En

En hoe hy gaf aen haer een Gordel tot een Pandt,
Al eer hy henen trock uyt sijn Lief Vaderlandt.

Des Ouders Naemen bey', die wierden daer gelesen:
Syn *Pelgrimagi'* oock, die wonder Icheen te wesen.

En hoe dat hy dan wêder tot *Romen* was geraeckt:
Dogh (kort geseyt) den Brief heeft kennelijck
gemaect,

Wie, en van waer hy was, en hoe hy wierd' geheten,
Waer uyt men wift, het gēen men niet en konde weten
Den tydt van soo veel laer. Dit hoorende de *Bruydt*,
Sloegh d'handen vast aen een, en gaf dit droef geluyt:
Ah Hemel wat is dit? ô Schrickelijcken Donder!

ô Tyding' onverwacht! ô onuytsprek'lijk Wonder!

*ô Persing' van 't Gemoet! ô Angst door gansch't
Gevrigh!*

*Is dit myn Bruydegom, die sonder Ziel daer licht?
ô Godt die alles weet! hoe hebt gy kunnen scheidē*

*Dees Bruy'gom van sijn Bruyd? Waerom niet alle-beyden
Geleyt in 't selve graf? Waerom nu niet verrast*

*Mijn lanck verdruckte Ziel, die op geen Doot en past?
Die anders niet en wenscht, als staegh te mogen sterven;*

Op dat (die ick, eylaes! in 't Leven moestē derven)

ick vinde, naer mijn doot, in 't Hemels Vaderlandt,

Daer ick den Loon geniet van trouwe Minne-Pandt.

En soo sy dit al sey, haer Herte was gesloten,

Want niet een druppel Nat quamp uyt haer Oogen vloten.

Haer Aenschijn wierd' heel bleeck: de Maegt verloor
haer cracht;

Ten was dat Godt haer hielp, haer Ziel was buy-
ten macht.

Hier comt de Moeder. Wie sal't Treur-Tonneel beschrijvē?

Haer Hayr stondt scheutigh op: Haer Leden gingen
stijven:

Haer Bloedt, dat zidderde: en haeren Pols verkroop:

Haer herte, dat besweeck: haer Ziel stond' op den loop.

Ten was niet mogelijk een woordt uyt haer te krijgen;

Men hoort haer deirelijck naer haeren Aeffem hyghen.

Sy viel op d'Aerde nêer, sprack met gebroken Zinn':

O Soon! ô Doot! Ay my! ô Kindt! ô Liefst! ô

Minn'!

En als ick , vol van druck , den Vader gaen bekijken ,
Ick vind' hem even-selvs in traen-gesucht beswijken!

Hy poogde , soo het scheen , sijn Mannelijck Gemoet
Te remmen van den Rouw ; maer Laes ! sijn In-
nigh Bloet

Wierd' om end' om geroert , al of hem hadd' door-sneden
Een alder-felste Korts door altemael de Leden.

Hy sucht ! hy schreyt ! hy weent ! hy sterft schier
daer hy staet !

Hy noemt hem *Soon ! en Kindt ! en Hert ! en Toeverlaet !*

De Knechten al-gelijck , die dertel Huys-genooten
(Van wie den Dienaer Godts soo dickwils was verstooten)

Gevoelden sikh be-anghst , verbaest , en soo verschrickt ,

Dat Ieders Herte sicheen door Bangigheyt verstickt !

Wie sou in dit geval sijn traenen weder-houwen ?

Hoe kond' het mog'lijck zyn , dit Schouw-spel te aen-
schouwen ,

En niet all' over luyd te weenen onder een ?

Maer staet myn vlugge Schacht , al eer ick selve ween !

Dan quam den PAUS hier by ; en seyde : *Wy begeiren ,*

Dat men dees Vrienden strax sal uyt de Kamer weiren ,

*Vermidts dees Traenen-Vloedt verweckt noch meerder
smert ,*

Gelijck door 't koude Nat' , het Kalck onsteken wert .

Ja , laet men hun dit Lijck noch langer soo bekijken ,

Soo krijgen wy voor Een , wel vier verscheyde Lijken .

Den PAUS sprack voorder noch : *Toont dat gy Christen*

zijt ,

*Die niet behoorde droef , maer wel te zijn verblijt
Om dat Godt uwen Soön , in dit gedurigh Strijden ,
Voor Duyvel , Wereldt , Vleesch , tot 't leste ging bevyden ,*

Die nu (aen Hem zy lof) een eynde heeft gestelt ,

Dat hy is buyten macht van all' het Hels Gewelt .

Hadd' gy een Vremdelinck voor uwen Soön gekregen ,

En dat uw' Sone waer verdruckt in vremde wegen ,

Oft overvallen van een onvermachte Doodt ,

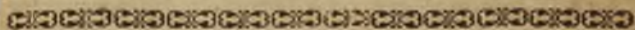
Dan soudt gy , met meer Recht , beklagen uwen noodt .

Maer gy weet dat uw' Soön is Heyligh overleden ,

Du by den Throon van Godt , met vyerige Gebeden ,

Voor

Voor Ounders ende Bruydt gedurigh veerdigh staet,
 Dat niemandt van uw' all' op 't lest verloren gaet;
 En dat gy vinden mooght (in 't Hemelrijck herboren)
 Die op der Aerden was soo langen tijdt verloren.
 Volbrenge den wille Godts : Maeckt van de noot een
 deught,
 Dan sult gy, naer wat druck, genieten Eeuwig vreugt.

XII. §.

BegraVenIsse, DroefheYt, toe-Loop,
 gesCHreY, en MirakeLen.

ALs FAMA nu allom, door haere hell' Trompetten,
 Geheel de Roomsche Stadt hadd' gaen in roere
 zetten:

En dat door 't gansche Landt, 't welck rondom Romen
 leydt,

Dees Tyding (noyt gehoort) wierd' opentlijck verbreyt,
 Soo ginck een Ieghelijck sijn Huys en Werck verlaeten,
 En liepen onder een seer driftigh langhs de straeten,

Om dese wonder Daedt van Godts verborgenthey, t'
 Aenschouwen door 't gesicht, de welke was voorseyt.

All' wie dit Lichaem sagh, die riep: Het schijnt te wesen
 Een Engel, maer geen Mensch, van duysent uytgelesen:

All' wie dit Lichaem sagh, die riep: Hy is niet doot,
 Of Godt leeft binnen hem, of maeckt sijn glorie groot.

Als dan quam wederom de Droefheyt en de Pynen
 Van d'Ounders ende Bruydt, al treurende, verschijnen.

Dog gaven, voor een deel, Godt Dank voor dit geluck:
 Maer wêer in Tegen-deel, soo waeren sy vol druck

Als sy met rijp gedacht noch gingen over-wegen,
 Hoe dat soo weerdigh Sôon dus lange was verfwegen;

Hoe dat hy soo veel Iaer hadd' in hun Huys geleest,
 En niemandt vreught of troost van hem genoten heeft.

Hier

Hier gaet het Spel nu aen : Men sou (tot elcx Behaegen)
 Het Heyligh Lichaem met veel Eer te Kercke draegen ;
 Maer , wat gedaen ? Men kond' hem , door het groot
 Gedruys

En *Toe-loop* van het Volck , niet krijgen uyt het Huys.
 Door Keyserlijck Gebodt , soo gaet men sichier met
 hopen

Geldt stroeyen op de Straet , midts (als sy souden loopen
 Om dit te raepen op , als twiltigh onder een)

Men vlytigh loude zyn , en wacker op de been
 Om dees verheven Schat dus naer de Kerck te draegen.
 Maer , alles te vergeefs : want elck hadd' d'Oogh ge-
 slaegen

Op't onbezielde Lyf (een Ieder om het meest)

Het welcke had' geweest een woonst des heylig Geest.
 Dus heeft men met Gewelt van Wapens en Soldaeten,
 Het Volck , en all't Gewoel gedreven van de Straeten:

Men heeft de Wijcken en de Weghen soo bezet ,

Dat nu tot aen de Kerck geen Baen en was belet.

Wat will' ick van de Pracht in't lanck en breedt gaen
 seggen

Met welck hy wierd' vervoert ? Dit laet ick overleggen

Aen Ieder in't gemeyn , vermits men dencken can ,

Hoe-danigh dat moest zyn vereert soo Heyligh Man.

Dit zy alleen geseyt , als dar den PAUS van *Romen*

Met den *Aerts-Bisschop* heeft dit Lichaem op-genomen ,

En de twee Keyzers inê , *Honorius* met naem ,

En oock *Arcadius*. Dus hebben dees te zaem

Naer Sinte Peeters Kerck dit weerdig Lyck gedragen ,

Alwaer het heeft gerust den tydt van zeve dagen ,

By't welcke , dagh en nacht , de *Ouders met de*
Bruydt ,

Gebleven zyn vol rouw , met treurende Geluydr.

Daer was een stercke Wacht gestelt om op te passen ,

En noch quamp het Gewoel van't Volck hun overrassen ,

Die scheurden menigh wervf sijn Heylighlijck Habyt ,

Het welck door geen Gewelt van Wapens was be-

vryt ,

Geluc-

Geluckigh achtende hem mogen aen te raeken;
 Want veele hadden eerst begonst de Cracht te smaeken:
 Soe dat men op een nieuw moest geven, nu en dan,
 Verreheyde kléederen, tot deckiel van de Man.
 Den zeven-Daeghschen tydt, was nu geheel verdwenen,
 Dat d'Edel Ziele van het Lichaem was verschenen;
 En dat dit Lichaem hadd' (gelijck als is geseyt)
 In *Petri* Kerck geruft. Dus wierdt een plaets bereyt
 In *Bonifacy* Kerck, om't selve te begraven;
 Het welck den milden Godt met Sonderlinge Gaven,
 Met Zegen, Cracht, en Macht heeft rijckelijck vereert;
 Waer door des HOOGHSTEN Naem is loffelijck vermeert:
 Want: soe, gelijk *Godts Geest* hier voormaels heeft ge-
 schreven,
 Wordt van ALEXIUS getuygenis gegeven,
 * *Dat hy Mirakels in sijn Leven heeft gedaen,*
 (Midts g'heel sijn Leven in Mirakels heeft bestaen)
 En dat hy, in sijn doot, heeft wonderlijcke Saeken
 Gevrecht: want, met alleen sijn Lichaem aen te raeken,
 Ja, met Berrouwen 't self te sien maer eenen keer,
 Ontfinghtmen Overvloedt van gunsten, by den Heer.
 De Dooren kregen 't g'hoor: De Stomme konden
 spreken:
 En het Melaetsche Volck genas van hun Gebreken:
 All' wie bezeten was van 's duyvels Slaverny,
 Wierd' daer (aen Godt zy Lof) ontslagen ende vry.
D Ry groote Wonderhêen staen ons hier te bemercken,
 Die sullen in 't Geloof ons alle-gaer verstercken.
 Voor *Eerst*, dat op sijn Lyf ('t g'een van te vooren was
 Heel mager, uyt-gêteirt, gekrenckt, niet wel te pas;
 Bruyn, rouw, en half verbrandt door d'heete Sonne-
 Straelen)
 Quam (naer soe blijde Doot) des Hemels Sonne daelen:
 Waer door hy wierd' heel wit, versch, schoon, en
 claar verlicht;
 Syn Leden zacht en zoet, hell' blinckende 't Gesicht.
 Ten *Tweeden*, dat het gaf soe aengenaeme Geuren,
 Als *Somer-Bloemekens* van alderley coleuren,

D

Of

Of als wel-riekend' kruyd' (gemengelt onder een)
 Koit geven tot vermaeck van leder in 't gemeen.
 Ten Derden , dat sijn Graf , alleen met aente racken,
 De Siecken koft gefont , en vry van smerte maeken ;
 Soo dat men seggen mocht : **Sijn Graf was g'heel*
en gansch
 Uytstekende van Cracht , en , *vol van Glori'-Glans.*

U Leser (wie gy zyt) wilt hier profijt uyt-
 trecken:

Dees Corte Lesse sal U tot de Deugt verwecken.
 Aenmerckt hoe dat gy , vreught , en troost ,
 en gelt , en goet

(Soo gy volmaeckt wilt zyn) om Godt verlaeten moet.
 En denkt , dat CHRISTUS selfs (als gy , van *Adams* wegen,
 Lagh onder 't Hellsche jock) was soo tot U genegen
 (door enckel Minne-brandt) dat hy , tot uwen wensch ,
 Syn Hemelrijk verliet , quamp worden eenen Mensch :
 Wierd' armelijck gebaert , heel slechtjens op-getrocken ;
 Ia (met een woort geseyt) soo weynigh hadd' te docken
 Geheel sijn Leven lanck , als iemant die men siet
 Dat alles heeft van doen , want Godt en hadde nier.
 Denkt , dat , noch Staet , noch Eer , uw' Ziele kan verzaeden,
 Al zyt gy noch daer by met Rijckdom overlaeden.

Vraegt dit aen *Salomon* , wiens wyt-beroemden Staet
 (Geselschapt met veel Eer) was in den Hooghsten
 Graet.

Hy was in Ryckdom groot ; in Eere gansch verheven ;
 Hy heeft aen all' sijn Pracht den vollen Eysch gegeven:
 En (hoe het was of nier) 't is by hem selfs geseyt ,
*Dat dit (en meer daer toe) *niet was als Ydelheyt.*
 Treedt hier noch dieper in : **Den Grooten Alexander* ,
 Al won hy menigh Ryck , het eene naer het ander ,
 Al hadd' hy Eer , en Gunst , en Ryckdom overvloedt,
 Hy socht , in 't Aerderijck , noch meer en meerder
 Goedt.

All' wat de *Wereldt* geeft , om iemandt bly te maeken,
 Beltaet , naer myn Begrijp , in Vier-derhande Saeken :
 In

In *Eer*, in *Gelt*, in *Goet*, in loffelijck *Onthaet*;
 En liet dees Vorsten aen, Sy hadden 't altemael:
 En even (foo men weet) niet een en conde rusten,
 Sy vonden ongenucht, oock midden in de Lusten.
 Sy sochten altyt aen, 't gheen niemant hier en vond'
 Soo langh als het Gemoedt op Aerdsche dingen stond'.
 Soeckt waer gy 't soecken wilt; uw' Troost sal staen
 ter zyden,

Indien gy uwen Troost gaet soecken buyten 't Lyden.
 't En is niet mogelijk te vloeyen in Genucht,
 En eeuwigh los te zyn van Onheyl en Gesicht.
 Geen Ziele (naer den Val) kan heerschen sonder stryden,
 Noch Godt genieten, als, door middel van het Lyden.

In 't Lyden wordt beproeft de Deugt der Nedrigheyt;
 In 't Lyden staet de Lêer, die tot den Hemel leydt:
 In 't Lyden wordt misacht het Tydelijcke Leven;
 In 't Lyden wordt een Spoor tot 't Hemelrijk gegeven:

In 't Lyden heeft den Geest en Ziele meerder Cracht,
 In 't Lyden wort den Mensch versterckt, door d'Hooghste Macht.

All' wie vervullen wilt 't getal van Christi Vrienden
 (Van all', die nu, en vooris, hem oyt op Aerde dien'en)
 Moet, *Lyden*, *Tegenspoet*, *Druck*, *smert*, en *ongeval*
 Ontfangen van den Heer, in dit droef Traeten dal.
 Een *Schipper* wordt gekent, foo haest de winden blaesen:
 Een *Man* van Hoogh Gemoedt, wanneer de Nyders
 raesen:

Een *Cryghs-Heldt* in den Slagh, als 't gaet voor Lyf
 en Bloedt:

Maer eenen CHRISTEN MENSCH, in Druck en Tegenspoedt.

Des Hemels Borgeren, Godts Geesten, en all' d'Eng'len
 En laeten nimmermeer in hun Geselschap meng'len
 Iedt dat Wuyls, Dertel is, Krul, Prats, Trots,
 vol van Spyt:

Den Goddelijcken Glans noyt sulcke Schimmen lydt.

L Aet ons dan met Gedult , met Liefd' , en sonder klagen ,
 Druck , Anghit , en Tegenspoet , en oock Gebr ck
 verdragen :

Dan sullen wy , voor Vreught , die t'zamen komt en
 scheyr ,

Genieten 's Hemels Vreught , in aller Eeuwicheyt.

Jaer-Slot.

I N **A** L' **D** E R **E** E **U** W E N
E E **U** W I C H E Y T ,

W O R T **V** R E **U** G H T N A E R
D E **U** G H D E N T O E - B E R E Y T .

B E T A B **M** D E N **L** O F - S A N C K
A E N **A** L E X I O .

Eer gepresen
 Moet gy wesen
 ô ALEXI ! want voorwaer ,
 Uwen Handel
 Ende Wandel
 (Die gy deed') is wonderbaer.
 Alle Dichten
 Moeten swichten
 Die men heden macken kan ,
 Als , te weten ,
 Soo vermeten
 Soeckt te welen cenigh Man ,

H
H

T
A

A
B

Die beginnen
 Wilt de Zinnen
 Te verheffen en 't Verstandt
 Op de Wercken,
 Die hy mercken
 Kan, dat gy naemt by der handt.
 Want ick derre:
 Dit van verre
 Open seggen altijd aen,
 Dat, van Hondert
 (Uyt-gesondert)
 Die het Dichten wel verstaen,
 Ongelôgen,
 Geen en mogen
 Seggen, dat sy machtigh zyn
 U te geven
 In hun Leven
 (Voor de Waerheyt) eenen Schijn
 Van de Glori'
 Die d'Histori'
 Van uw' Daden weerdigh is.
 Want waerachtigh,
 Gy zyt machtigh
 Te betoonen, voor gewis,
 Dat besonder
 Gy zyt wonder
 Van den Heere groot gemaect,
 Als wy lesen
 U te wesen
 Tot soo Hooghe Deught geraect,
 Dat, met reden,
 Hier benden,
 Doen gy van de Wereldt scheyd',

Elck ginck peysen,
 Menigh reysen,
 Wat een Croon U stondt bereydt.

Seght eens *Paule*
 (*Eertijts Saule*)

Was het anders, ofte niet?
 Midts waerachtigh,
 Gy zyt machtigh

(Nu gy dit gevoelt en siet)
 Uyt te leggen,
 En te seggen

Wat van dese Waerheyd is?
 Maer wat minnen
 Myne Zinnen

Die te vragen? 't Is gewis,

**Dat het Lyden,*
In de tijden,

**ad Rom. 8.*

P 't Geen men hier te lyden heeft,
 Niet naer desen
 En sal wesen

Weirdt de Glori' die Godt geeft.
 Dus met reden

Wensch ick heden

ô ALEXI, dat uw' Lof
 Alle Volcken
 Door de Wolcken

Senden tot het Hemels Hof.

g'Hebt geleden,

g'Hebt gestreden,

g'Hebt alhier aen Godt voldacn,

g'Hebt de Croone

Tot den Loone

Van uw' Wercken wel ontsaen.

G E B E D T.

O ALEXI, met Oodtmoet,
 Vallen wy U nu te voet,
 En wy bidden uytter Hert:
 Wilt genesen onse smert;
 Niet naer't Lichaem aldermeest,
 Maer naer Ziel, en naer den Geest.
 Helpt ons dogh in 'swereldts Strijdt,
 En maect onse Sonden quyt.
 Want, wy weten dat uw' Woort
 By den Heere wordt gehoort:
 En all't gëen gy voor ons vraeght,
 Godt ten uyttersten behaeght.
 Druck en Lijden, Iwaer Verdriet,
 Is't ons Saligh, dat 't geschiet:
 Midts dat Godt sijn Sterckte geeft,
 Voor soo langh als men hier leeft,
 Door uw' Voorspraeck, dat men magh
 Dit verdraghen soo gy plagh:
 Op dat wy naer corte Pyn,
 Eeuwigh moghen Saligh zyn.

Jaer-Schrift

't Is genUgt, naer Corte pYn,
 Dat Men eens saL saLig zYn.

APPRO-

APPROBATIO.

Imprimatur.

*Actum in Palatio Episcopali. De mandato
Illustrissimi, ac Reverendissimi Domini.*

G. DE LONEUX.

opgesteld door J.
~~Raveno Alantien & Maestrius~~

De laatste averse van
het Klooster der ~~in~~
te Maestricht was onder
J. A. & J. van de finitor
en van de ~~de~~ groovin
in 1785

